

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IGLESIAS, JULIO

Între paradis și infern / Julio Iglesias; trad.: Gabriela
Ristea.- București: RAO International Publishing
Company, 2008

ISBN 978-973-103-685-4

I. Ristea, Gabriela (trad.)

78(460) Iglesias,J(0:82-94)

929 Iglesias,J.

**Această carte a apărut cu sprijinul
domnului Dragoș Benea, din Bacău**

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

IGLESIAS JULIO
Entre el cielo y el infierno
© Julio Iglesias, 2007
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-685-4

Cuprins

Băiețelul care nu s-a putut numi Julio César.....	11
„Confesorul“ se confesează	13
Înainte de a începe	23
Junghiul.....	25
Tânărul care zâmbea, dar nu se ridica niciodată de pe scaun...49	
De la copil la bărbat.....	56
Ascunzătoarea	75
Să vorbim de iubire, căci n-avem încotro	99
Câteva nume de femeie. Toate, mai puțin unul, desigur.....	123
Isabel	146
Benidorm, noaptea aceea de la Benidorm	180
Nebun după muzică	204
Câteva dintre cântecele mele: „Așa se naște un cântec“	216
Originile mele galiciene.....	239
Magie și adevăr. Acesta-i secretul.....	247
De ce mă îmbrac ca un toreador, în negru și auriu	263
Autoportret final	282
Indice.....	311

BĂIEȚELUL CARE NU S-A PUTUT NUMI JULIO CÉSAR

Pe 23 septembrie 1944, Rosario de la Cueva a adus pe lume un băiețel. Nașterea nu a fost ușoară, motiv pentru care, când a venit sorocul, în afară de medic a sosit și un preot.

Charo îl auzise deja pe copilăș plângând în pântecul ei.

Se pare că asta se întâmplă foarte rar. Nu este ceva obișnuit. Detaliul este menționat, spre exemplu, în biografia lui Napoleon Bonaparte.

Se spune că „acești copii care plâng în pântecul mamei și pe care îi poți auzi înainte de-a se naște“ sunt mai târziu oameni privilegiați, deși unii susțin, la rândul lor, cu înverșunare, că, în timp, devin cei mai singuratici și mai nemulțumiți oameni de pe pământ, chiar și atunci când se află în mijlocul unei mulțimi.

Charo știa deja că cezariana era obligatorie.

Era o femeie zveltă, cu șolduri înguste, și ar fi pus în primejdie viața copilului. Pe atunci se ajungea chiar la operația fatală și se înțepa capul copilului cu un ac lung. Pentru că, în plus, era o naștere pelviană.

Un ac nefolosit până atunci l-a salvat de la moarte. Un alt ac, peste ani, avea să-i redea viața. Charo, în durerile facerii, în acel lung și teribil moment de spaimă, auzi voci de cealaltă parte a ușii cabinetului medical:

– Trebuie să alegem. Ori moare, ori îl salvăm. Dacă micuțul trebuie să trăiască, atunci mamei va trebui să-i facem cezariană.

Tatăl, soțul lui Charo, doctorul Iglesias, care, în plus, cunoștea așa cum puțini cunosc pântecul matern, datorită meseriei sale de ginecolog, spuse cu voce tare:

– Deschideți-o pe mamă.

Cu un tampon îmbibat în oțet, în acel spital madrilen din perioada de după război, șterseră sângele fierbinte al femeii.

– Eu voiam o fată, spuse tânăra soție a doctorului Iglesias, una dintre cele mai frumoase femei – aproape o copilă – din Madridul acelor ani.

Când află că pruncul pe care i-l scoteau din pântec era băiat, Rosario spuse sigură pe ea:

– Îl va chema Julio César.

Pentru că venise pe lume prin *cezariană*. Pe atunci, în Spania se spunea că dilatarea uterului este „de mărimea unui *duro*“, dacă era mică. Un *duro*, moneda care valora cinci pesete la cursul oficial. Insuficient, dar tot era ceva. În mod dureros, aproape tragic, Charo nu a reușit nici măcar o dilatare de mărimea unei pesete. Mai simte și astăzi teribila cicatrice a acelei operații salvatoare; mai ales când se schimbă anotimpurile. Mai mult primăvara decât toamna.

Copilul a venit pe lume, așa cum era prevăzut, în urma unei nașteri pelviene. Cu fața în sus. Privind lumea. A plâns puțin când s-a născut, dar a cântat mult, uneori plângând, mai târziu.

Și nu s-a numit Julio César, ci Julio José. Dar, încă de pe când era foarte tânăr, asemenea lui Cezar, a cucerit lumea prin cântec.

În linii mari, aceasta este povestea sa.

Cel puțin până acum: o poveste istorisită de un om aflat la jumătatea vieții, pur și simplu în timpul unui popas făcut pe drum.

„CONFESORUL“ SE CONFESEAZĂ

Da, aceasta este povestea unei legende. O tânără legendă irezistibilă. Povestea unui bărbat de 37 de ani, care, uneori, este cel mai tânăr bărbat din lume, iar alteori, cel mai bătrân și mai obosit om de pe Pământ.

Dacă Hristos s-ar mai fi născut o dată, între timp ar fi făcut-o, cu siguranță, cântând. Pentru că nu există alt mijloc mai rapid decât discul pentru a ajunge de la un om la altul, sau cel puțin de la un tânăr la altul. Predica de pe Munte a acestui nou Hristos, Mesia al acestui secol, ar fi fost studioul de înregistrări. Aceasta este povestea omului care a înregistrat și a vândut până acum cele mai multe albume din lume.

– Dacă m-aș fi născut în secolul al calului, aș fi fost – mi-a spus adesea – artist ambulant sau cavaler. Mă interesează îndeosebi epoca mea.

Se numește Julio Iglesias. A vândut peste optzeci de milioane de albume, distribuite, astăzi, în întreaga lume. Ziaristul care semnează prezentele rânduri a început să scrie această poveste împreună cu el, cu ani în urmă, între o călătorie și alta, între pământ și cer. Zburând sau navigând pe mări. Între Londra și Ierusalim, între Panama și Mexic, între Chile și Melbourne. M-au uimit acei indieni quiché, care, acolo, pe meleagurile lor îndepărtate, nereceptivi la civilizație, purtau tricouri cu imaginea lui Julio Iglesias, pictată în dreptul pieptului. M-au uluit

acele trei generații de femei – bunica, fiica și nepoata – care plângeau și aplaudau cu entuziasm același personaj, sub razele laser ale nopții din Madison Square Garden, în New York. Am văzut clar, cu câțiva ani în urmă, că Julio Iglesias „strălucește“ din ce în ce mai puternic. Pe atunci scriam:

„Este bărbatul cel mai singur din lume și, în același timp, cel care repurtează cele mai strălucitoare succese. Pare făcut din bambus, dar este din platină“. Trebuia să-i scriem povestea.

Uneori, cred că dimineața, îmi spunea:

– Prefer să o scriu eu, decât să o facă alții.

Cu mâna pe inimă

Împreună, țeșem încet-încet misterul magiei sale, între palida gardenie a lui Carlos Gardel și imaginea mitică a lui Rudolf Valentino. Acum câteva zile, foarte puține la număr, în Viña del Mar, Chile, îi strigau în noaptea străpunsă de luminițele licuricilor:

– Gardel... Gardel!...

Și o spuneau cei care îl văzuseră pe Carlos înainte de a se transforma într-un pumn de lumânări aprinse în cimitirul Chacarita. Cei care au plâns dispariția violentă a celui ce pierise calcinat între resturile unui avion, în aeroportul Medellín din Columbia.

De la Hollywood sosise Terence Young, care, cu puțin timp în urmă, fusese ales pentru rolul amantului Sophiei Loren din următorul ei film.

– Îl prefer lui Travolta. Este, fără îndoială, noul Valentino.

Are ochii ca de tăciune și forța unei rachete, dacă ar fi să vorbim într-un limbaj al vremurilor noastre. Francezii l-au transformat într-un idol. Belgianii i-au cumpărat atâtea discuri, încât numărul lor îl depășește pe cel al belgienilor din întreaga lume. Italienii îl idolatrizează. Toată America nouă, vorbitoare de spaniolă, plânge după el, îl răsfată, îl iubește, îl simte, își dă seama

când îl doare ceva. Tone de ziare vorbesc despre el în fiecare zi. Este o vedetă multinațională, da, însă cu inimă de pasăre.

Se îmbracă asemenea unui toreador, când iese să cânte în noapte. Sute de scrisori de dragoste umplu zilnic cutiile poștale de la adresele sale cunoscute. A reușit miracolul de-a face să meargă oameni paralizați, care nu voiau decât „să-l vadă și să-l atingă“.

El, unul dintre cei mai puternici oameni ai acestor vremuri, umple un stadion de fotbal fără vreo altă bijuterie decât o mână, cea dreaptă, pusă pe mătasea cămășii, în dreptul inimii. Are charisma, forța, delicatețea, fragilitatea și duioșia „gladiatorului trandafirului“.

A trăit nenumărate povești de dragoste, aventurile sale amoroase sunt zilnice, însă în viața lui nu există, dacă există, decât un singur nume de femeie. Este singur.

Fiindcă Dumnezeu nu dă nimănui totul pe lumea asta. În anumite momente de ciudată nostalgie, deschide ochii, care parcă te hipnotizează, și, privind în depărtare, ca un om care se asfixiază, respiră adânc și cere:

– Nu vreau decât să fiu iubit.

Dar este un ales. Știe foarte bine că zeii mor tineri. Având tot ce are, îi trebuie foarte puțin pentru a trăi. Poate o rază constantă de soare. Doar atât. Pentru ce mai mult?

Trebuia să scriu toate astea. Și tocmai de aceea lucrez la această carte de atâta vreme. De ani de zile.

„Nu tu, eu“

Într-o zi, în dimineața aceea de primăvară, nici nu se sculă bine din pat și intră desculț, așa cum îi place lui să meargă, cu picioarele foarte bronzate, foarte fragile, în imensa cameră cu covor alb, aflată în apropierea mării, din casa lui din Indian Creek, Florida.

Mi-a spus:

– Povestea vieții mele nu o vei istorisi tu, ci eu. Și se va intitula *Între Paradis și Infern*.

– Și de ce tu?

– Pentru că vreau să fiu pe deplin responsabil de tot ceea ce voi spune. Și, în plus, pentru că simt urgent și imperios nevoia să spun această poveste.

– Și de ce tu, acum?

– Pentru că-mi place să-mi cânt textele propriilor cântece mai mult decât oricare alte texte. Vreau ca aceste cuvinte prin care comunic cu oamenii să fie ale mele. Dacă această carte pe care trebuie s-o scriu va fi cel mai important text din viața mea... de ce altcineva și nu eu?...

Își aprinse un trabuc negru. Fumează foarte puțin. Privi pianul gol pe care se afla o fotografie a fiicei sale, Chaveli, fetița pe care el o simte crescând de la distanță.

– Și de ce se va intitula *Între Paradis și Infern*?

– Pentru că de mic, la școlile la care am fost, educat în spiritul catolicismului, mi se spunea că între Paradis, la care aspiră toată lumea, și Infern, simbolul a tot ce e mai rău, cel mai de temut este Purgatoriul. Iar aici suntem în Purgatoriu.

– Nu, Julio, asta nu este Purgatoriul, asta e gloria.

– Nu-i adevărat. Este iluzia Paradisului, ceea ce nu-i totuna. Este o cușcă, de aur, dar tot cușcă. Este o închisoare, o închisoare foarte frumoasă, dar care, până la urmă, tot închisoare rămâne. Pe zi ce trece, voi înălța și mai mult zidurile care-mi înconjoară singurătatea. Singurătatea înseamnă pentru mine creație... Pe de altă parte însă, știu foarte bine că am Paradisul și că, poate, ceea ce-mi lipsește este tocmai Infernul.

– Dar ce-ți lipsește?

– Sunt atâtea lucruri care-mi lipsesc!

– Cum ar fi... Julio... Cum ar fi...

– Atâtea lucruri care-mi lipsesc...

În același Purgatoriu

Uneori se închide în sine. Este prezent și totodată absent. Pare un tânăr șeic arab, înconjurat de oameni cu hangere de aur și argint, cu fecioare care intră și ies, purtând șalvari de mătase și turbane colorate... Însă el, așezat pe perne, se află la celălalt capăt, departe, în Mecca sa, Dumnezeu știe unde.

– Atunci Infernul este cel care-ți lipsește.

– Exact.

– Adică treci în continuare prin Purgatoriu și suferi.

– Da.

– Când eram mici, ni se spunea că Purgatoriul este locul în care omul care nu a meritat gloria trebuie să-și purifice viața, să înlăture tot răul, până când ajunge acolo unde trebuie, nu?

– Da.

– Dar care este punctul culminant al gloriei pentru tine, Julio?

Pentru ce toate astea?

– Pentru Universalitate.

– Dar asta, Julio...

– Și pentru încă ceva. Asta și un nume de femeie.

– Spune-mi numele.

– Chaveli, acum.

– Cine este Chaveli?

– Fiica mea.

– Spui asta acum... dar mâine?

– Poate că va exista un alt nume de femeie, într-o bună zi, într-un alt loc.

Tăcerea sa spune mai mult decât cuvintele. De atunci, mi-a dictat zi de zi, oră de oră, în momente dificile, în mijlocul a sute de persoane, în sudul Anzilor sau în nordul Europei, indiferent de anotimp, în apartamentul prezidențial din Waldorf Astoria, în New York, sau între două zboruri, între aeroportul care îi plăcea atât de mult și hotelul pe care îl transforma imediat în propria-i